O gândire nouă a leadershipului

On Iunie 08, 2016

Începe să ai considerație față de sensul de evoluției tale, realizând o apropiere între ceea ce îți imaginezi că ești și ceea ce ești capabil să admiți că ești cu adevărat.

Nu înțeleg ce-aș fi putut să văd la alții, mai mult decât aș fi putut să surprind la mine, în cazul imaginației incandescente, din care motiv încolțește un secret, iar o descoperire se cere aprofundată. Născoceam totul dintr-o dorință de altfel, cum ar fi ciudata apropiere de un astru strălucind necontenit prin modificări ale materiei universale, prin acel *"nimic nu se pierde, totul se transformă"* , cumva prin el însuși o ilustrare a profunzimii spiritului meu de a încorpora totul la un loc.

Deși inaccesibil, eram totuși un om cu vederi largi, o construcție polivalentă de tip „inteligent driver" aflată sub efectul materiei invizibile a unui sistem de operare ce putea fi rulat de oriunde, numit Univers. Meticulozitatea era potrivită pentru mine. Cea mai infimă descoperire, însoțită de sentimentul unei rezonanțe afective, dincolo de acea stare permanentă de istovire specifică căutătorilor de adevăruri nespuse, trezea în mine șansa unei noi victorii sub unghiul prin care priveam știința modernă.

Evoluția este o consecință adevărurilor nespuse la timp, o dovadă neîntrecută a meticulozității cu care sunt întocmite noile puncte de vedere asupra a ceea ce poate da cercetarea științifică într-un context de tipul: *"believe în a Creator seen as an entity of your own being"*.

Să fii mesager al unui destin revelator de noi semnificații și experiențe înseamnă să te consideri câștigător într-o întrecere cu tine însuți, dar în care îți poți testa limitele până la nivelul la care ești pregătit să-ți asumi o alegere dureroasă.

Practic, tot ceea ce îmi imaginam despre lume, ca fiind o creație proprie în care nimeni nu poate pătrunde datorită acceptării a ceea îmi stătea în putere să schimb prin evoluția mea, consta în crearea unui context de acces liber la o bogăție de informații care n-ar fi putut fi culese din altă parte și care puteau ghida chiar și un savant într-un labirint al revelațiilor și viziunilor anticipative profunde.

Singura mea preocupare era legată de opțiunea de a alege între corect și greșit, între bine și rău, punând în dificultate libertatea celorlalți oameni de a-și exprima punctele de vedere vizavi de relația cu un Creator care își permite să jongleze cu gândurile, cu prăbușiri morale, cu orice subtilitate a ființei, fără să fie afectat în vreun fel de urmările unei mistificări nefaste.

Durerea cea mai grea a unui Creator este de a nu simți nicio urmă de vinovăție în fața faptului împlinit, asemenea unui scriitor care își împărtășește gândurile pe hârtie fără să atingă în mod direct rațiunea existenței cititorilor săi.

Leadership: Poți să pui într-o lumină favorabilă ceea ce resimți la nivel de cunoaștere apriorică, fără să afectezi compatibilitatea cu precizia măsurătorii parametrului „Sunt un Univers" ?

Un profesor de fizică de la Princeton, pe nume Robert Dicke a propus la un moment dat o altă teorie a relativității generale, modificând ideile lui Einstein. Păstrând ideea spațiului curb,

el i-a adăugat ideea de câmp de forțe, ceea ce ducea la modificarea ecuațiilor fundamentale recunoscute unanim, permițând explicarea altor fenomene precum deplasarea spre roșu a liniilor spectrale.

Tot ceea ce gândești în sfera științei are privilegiul de a fi contestat, sau dimpotrivă, poate duce la crearea unui context de acces liber la noi orizonturi existențiale. Ceea ce poate fi socotit drept reacție la evenimentele importante din viața omului, prin prisma unor constatări care confirmă urgența unei creșteri apreciabile a construcției decorului efectelor de transformare a cunoașterii, are ca origine o fenomenologie a profunzimii întreprinse din perspectiva unei libertăți de autodeterminare fără frontiere.

O cunoaștere apriorică este expresia responsabilității redării unui adevăr care se conturează intangibil, în fundalul unei lumi care se vrea nouă, drept un imperativ al timpului care trece.

Caracterul puternic stimulativ al artei de a te transpune într-un univers, în măsura de a ajunge la miezul anumitor reflexii și învățături menite să confirme axioma că însăși omul este un mic fragment dintr-un cod interminabil, poate să reliefeze înzestrarea ta cu puterea de a realiza apropierea între ceea ce îți imaginezi că ești - „o totalitate" și ceea ce ești capabil să admiți că ești cu adevărat - „un segment al totalității".

Indus la nivel mental, sentimentul acestei apropieri între „totalitate" și „un segment al totalității", explorând tot ce e nou și înlocuind vechiul ce nu te mai satisface din punct de vedere rațional sau existențial, devine din această perspectivă un tărâm al contrastelor, evidențiind atitudinea oscilantă între două identități concurente.

Mai întâi o identitate care se descoperă pe măsură ce sunt asimilate sursele de inspirație caracteristice unei alte variante de gândire, mult mai înaintate. Apoi, o identitate care te face captiv al unor perspective mărunte, limitative.

Un creator care gândește în termenii alegerii "Sunt un univers" poate fi socotit drept imaginea unui spațiu fascinant de gândire în care adevărul nu mai contează așa mult, ci doar povestea pe care o spune despre Eul său - care trebuie să facă oamenii să exclame "Wow".

O gândire nouă a leadershipului este dată de unitatea dintre ideile asimilate prin raportarea la ceea ce este necunoscut și imaginea pe care ți-o proiectezi în lume, în funcție de rezonanța afectivă și în funcție de aprecierea roditoare pe o resimți față de sensul evoluției tale determinate de raportul între cele două identități: a realistului convins de adevărurile sale și a povestitorului asfixiat la modul real de produsul ficțiunii sale.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-gandire-noua-a-leadershipului.html